

Gerçeği Olduğu Gibi Kabul Etmek ve Onu Dönüştürmek

Editör Notu: Aktarılan yazı, 2002'nin ilk bölümünde Bob Avakian'ın kaydedilmiş önemli bir konuşması ardından *Revolutionary Worker* gazetesindeki bir yazı dizisi içinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [Accepting Reality as It Is and Transforming It | revcom.us](http://revcom.us)

“Devrimi Kavrayın ve Üretimi Teşvik Edin – Bakış Açısı ve Yöntem Meseleleri, Yeni Duruma İlişkin Bazı Noktalar”

Materyalizmimiz ve diyalektiğimiz ile gerçekliğin farklı düzeylerini ele almamız ve Marksizmin sanattaki ve genel olarak bilimlerdeki ve insanın pratik ve teorik çabasındaki farklı alanları ve disiplinleri nasıl “kavradığı, ancak onların yerine geçmediği”* hakkındaki bu temel ilkeyle ilgili çerçeveye dair konuşuyorum. Bunu başka bir açıdan gösteren şeylerden biri de, Çin'deki devrimci çizgiyi savunmamız ve darbeye karşı çıkmamız temelinde Partimizdeki Menşeviklerle - ki Parti'nin bölünmesinden sonra da devam etmiştir- mücadelemiz sürecinde ortaya çıkan bir şeydir**

Bu polemiklerde, bilimsel alandaki bazı araştırmalardan bahsediyorduk ve bir noktada Menşeviklere cevap verirken, hakikatin sınıfsal karakteri olduğu açıklamasını yaparak kendimiz de belirli bir pragmatizme ve araçsalcılığa düşmüştük.*** Şimdi, o zamandan beri bu formülasyonu eleştiriyoruz ve bu hatadan önemli dersler çıkarmaya çalıştık. Hatanın özü, farklı şeyleri bir araya getiriyor olmamızdı. Gerçeğe tam olarak ve en kapsamlı ve sistematik olarak ulaşmak ve gerçekliği anlamak belirli bir sınıfın yani proletaryanın dünya görüşünü ve metodolojisini gerektirdiği gerçeği vardır. Öte yandan, bu konuşmada birkaç kez vurguladığım gibi, hakikatin kendisinin sosyal veya sınıfsal bir karakteri

yoktur.

“Kimlik politikası hakikati” olmadığı gibi, “proleter hakikat” ve “burjuva hakikati” de yoktur. Hakikat yalnızca hakikattir. Hakikat, hareketi ve gelişimi içindeki objektif gerçekliğin doğru şekilde yansımasıdır. Hakikat budur. Sosyal veya sınıfsal bir karakteri yoktur. Dünya görüşümüzü ve metodolojimizi gerçekliği hem anlamak hem de dönüştürmek için -hakikati anlamak ile dönüştürmek arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru bir şekilde kavramak ve ele alarak- tam olarak uygulamamız gerekirken, bu hatadan ders almamız ve bunu daha derinden anlamamız önemliydi. Objektif gerçeklik vardır, bizden bağımsızdır ve herhangi bir bireyden, gruptan, partiden veya herhangi bir şeyden de bağımsızdır. Dolayısıyla hakikati tam olarak kavramak için yine kendi bakış açımızı ve metodolojimizi uygulamalıyız; fakat aynı zamanda bunu sırf en kapsamlı ve sistematik bilimsel bakış açısına ve yönetime sahip olduğumuz için belirli bir zamanda herhangi bir şey hakkında hakikati elimizde tuttuğumuz anlamına geldiğini düşünmekle de karıştıramayız.

Bu bağlamda, Amerika’da yaratılışçılığa karşı evrim öğretimine dair elimden geldiğince yakından takip ettiğim tüm bu tartışmanın olması ilginçtir. İlk olarak Kansas okullarında yaratılışçılığı evrimle eşit hale getirip getirmeyecekleri meselesi gündeme geldi. Şimdi bu savaş Ohio’da yeni bir biçimde geri döndü. Burada daha kaba yaratılışçı saçmalık yerine, gerçeklik ve hayatın aslında bir “akıllı tasarımcı” olmadan var olamayacak veya olduğu gibi gelişemeyecek kadar karmaşık olduğu şeklindeki “akıllı tasarımcı” kavramı biçiminde sunulması durumu gündeme geldi. Ohio eyaleti eğitim kurullarında bu olay çok şiddetli bir hal aldı ve bu “akıllı tasarımcı” kavramının evrimle eşit hale getirilip getirilmeyeceği, “akıllı tasarımcı” olmadan evrimin olamayacağı meselesi -ki evrimi sunabilmenin tek yolu bunun olmadığıdır- ortaya çıktı (Bu meselenin nasıl çözüldüğünü ya da çözülüp çözülmediğini bilmiyorum)****

Okuduğum şeylerden biri bana ilginç geldi ve burada vurguladığım şeyle de alakalıdır. Marksist veya komünist olmayan bu bilim insanlarından biri, sanırım (dediği şey tam olarak bu olmayabilir) bu tartışmada evrim adına ve “akıllı tasarım” aleyhine tanıklık yaparak çok önemli bir açıklama yapmıştı: **Bilimin -bu genel olarak bilim için geçerlidir fakat daha çok bilimsel dünya görüşümüz ve metodolojimiz açısından geçerlidir- beğensek de beğenmesek de hakikati olduğu gibi kabul etmek olduğunu söyledi. Bunun çok ilginç ve güçlü bir ifade olduğunu düşünüyorum. Ve yine bizim açımızdan, sadece materyalizm açısından değil, aynı zamanda diyalektik materyalizm açısından bu durum gerçeği pasif bir anlamda kabul etmek anlamına gelmez. Bu, gerçekliğin içsel doğasını, hareketi ve değişimi ile, hareket halindeki maddenin farklı farklı biçimleri arasındaki karşılıklı ilişkilerde kavramak ve şeyleri bu doğrultuda dönüştürmek anlamına gelir. Yani bu durum hakikatin pasifçe kabulü demek değildir; onlarla yüzleşmezseniz ve gerçekte olduğu gibi etkileşime girmezseniz bu durumda gerçekliği dönüştüremezsiniz. Belirli bir zamanda hakikatler ne kadar tatsız olursa olsun ve gerçekliğin farklı olmasını ne kadar istesiniz de durum böyledir.**

Örneğin bu konu bizi Çin'deki darbeye geri götürüyor. Bizim için kolay değildi. Durum böyle görünse de ve bazı çıkarımlar yapsak da aslında bu pozisyonu alabilmek kolay iş değildi. Çok fazla baskı vardı ve konumumuzun bir sonucu olarak diğer insanlar davet edilirken bizler artık Çin'e davet edilmiyorduk, vs. [BA gülüyor]

Örneğin şöyle bir grup vardı (kendilerini nasıl isimlendirdiklerini anımsayamadım, fakat eskiden isimleri Ekim Ligi idi, ardından CPUSA, ML ya da her neyse öyle bir şey oldular) tam tersi bir pozisyon aldılar: Darbeyi desteklediler. Yani darbeden hemen sonra Çin'e davet edildiler, bize ise artık davet gelmiyordu (bir istisna olarak darbeden çok kısa bir süre sonra bir kez gitmiştik ve yaklaşımımızı beğenmemişlerdi; bu da davetlerin sonu olmuştu).

Şunu anımsıyorum, *Guardian* -ABD’de siyasi anlamda ABD KP ile ilişkilidir, ancak görünüşte belli bir mesafeyi koruyan bir tür revizyonist gazetedir- Çin’deki tüm darbeyi överek bununla ilgili bir makale yazdı. Bizim hakkımızda aslında Çin’e davet edilmediğimiz için bu pozisyonu aldığımızı iddia ettiler. Bu durum gerçekliğin ve sebep-sonuç ilişkisinin tam tersine çevrilmesiydi. (Elbette bu dediklerinin aslında gerçekliğin, sebep-sonuç ilişkisinin tersine çevrilmesi anlamına geliyor olması onları pek de ilgilendirmiyordu) Başka bir deyişle, konumumuzu açıkça ortaya koyduk ve sonrasında “davetsiz” kaldık. Yani davetsiz kaldığımız için gidip inatla bu pozisyonu benimsemedik. Ancak bu durum *Guardian*’ı ilgilendirmiyordu.

Her neyse, tüm bunların amacı bu pozisyonu almanın zor olmasıydı; pek de önemli olmayan böylesi nedenlerden dolayı değil, fakat o bilim insanının söylediğine geri dönersek, tatsız hakikatlerle yüzleşmek zordu. Hiç kimse, dünya proleter devriminin muazzam bir kalesini ve bir fener ışığını kaybettiğimiz hakikatine bakmak zorunda kalmak istemiyordu. Ve bunlar abartılı ifadeler değildir, şişirme şeyler değildir. Bu durumun yaşanması, revizyonizmin zafere ulaşması ve Çin’de iktidara gelmesi, adeta birinin içinize girip kalbinizi söküp almasına benziyordu. Bu bizim için ve tüm enternasyonal hareket için bir meydan okumaydı: Daha iyi hissettirdiği için burasının sosyalist bir ülke olduğunu iddia etmeye devam mı edecektik?

Çin’in halen sosyalist olduğu daha erken bir aşamada böylesi bir pragmatik hatayı kendimin de yaptığımı anımsıyorum. PL’de bulunan biriyle tartışıyordum. PL sokağa inip Çin’i sosyalist değil diye kınamıştı (bu durum 70’lerin başında yaşanıyordu). Bahsettiğim kişi PL’den ayrılmıştı ve ben de onu kazanmaya çalışıyordum. Karşılıklı konuşuyorduk. Çin’in neden objektif olarak sosyalist olduğu konusunda sunabileceğim tüm iyi argümanları aktarıyordum, fakat buna rağmen kadında bir tür şüphecilik vardı. Sonrasında şöyle dedim; “Hem ayrıca bilirsin

ki dünyada sosyalist bir ülkeye sahip olmamız önemlidir.”

“Bu pek de iyi bir argüman değil” dedi. Bir an düşündüm ve kabul etmek zorunda kaldım:

“Evet haklısın – hatta bu korkunç bir argüman.”

Bu tür şeylere kapılmak kolaydır. Eğer “Çin’e bakın. Sosyalist bir ülke. Bu her şeyi kanıtlıyor. Mağlup olmamız ve her şeyin geri alınması kaçınılmaz bir durum değil.” türünden şeyler söylüyorsak böylesi argümanlar işimizi “kolaylaştırır”. Fakat bunun ne anlamı var? Ne yapmaya çalışıyoruz? Eğer Çin’in amaçladığı ve sonrasında geri çevrilen şeyleri gerçekten yapabilmek için yola çıkıyorsak, bu durumda en tatsız olanlar da dahil olmak üzere hakikatlerle yüzleşmek zorundayız. Bu durum metodolojinin yanı sıra çok önemli bir oryantasyon noktasıdır.

Dipnotlar:

** RW #1180’de (22 Aralık 2002) “Marksizm ‘Kucaklar Ama Yerini Almaz” bölümüne bakınız.

**Çin’deki revizyonizmi destekleyen ve genel olarak Partiyi revizyonizmi destekleme yoluna sokmaya çalışan RCP içindeki gruba Menşevikler adı verildi. Çünkü devrim sırasında Rusya’daki orijinal Menşevikler gibi onlar da savunduklarını iddia etseler de aslında devrime ve komünizme fiilen karşı çıkan bir çizgiyi temsil ediyorlardı. (Rusça Menşevikler demek belirleyici bir noktada bu revizyonistlerin Bolşevik çoğunluğa karşı azınlık konumunda oldukları gerçeğine atıfta bulunur, ancak bu terim oportünizmi tanımlayan daha geniş ve daha temel bir anlam içermektedir).

****“Menşevikler Revizyonizmi Anahtar Halka Olarak Nasıl Alıyorlar”, *Devrim ve Karşı Devrim: Çin’de Revizyonist Darbe ve Devrimci Komünist Parti ABD’deki Mücadele* (Chicago: RCP Publications, 1978).

**** Ohio Eyaleti okul yönetim kurulu, eyalet okul sisteminde evrimle birlikte “akıllı tasarımın” öğretilmesine izin vermiştir, ya da daha doğrusu evrimle birlikte “akıllı tasarımın” öğretilip öğretilmeyeceğinin kararını yerel okul bölgelerine

bırakmıştır.